DEVRİMCİ DÜŞÜN GAZETESİ
DevrimciDusun.Org

ORTA DOĞU'DA KÜRTLERİN YAŞADIĞI İHANETLER

Nedenleri ve Perspektifimiz

- ☐ Orta Doğu'da Kürtlerin Uğradığı Tüm İhanetler ve Nedenleri
- ☐ Ulusal Hareketlerin Dönemi Neden Kapandı?
- ☐ Çokuluslu Tekellerin Tam Hakimiyeti ve Ulusal Sorun
- ☐ Ezilen Uluslar Mücadelesi ve Sınıf Savaşı
- ☐ PKK, Süreç ve Barış Sorunu

ORTA DOĞU'DA KÜRTLERİN YAŞADIĞI İHANETLER

Nedenleri ve Perspektifimiz

Kollektif

devrimcidusun.org

Ocak 2026

İçindekiler

Giriş 3

Sevr'den Lozan'a (1920-1923) 4-5

Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin Yıkılışı (1946) …. 6-7

1970-1975 Irak Kürt İsyanı 8

1991 Körfez Savaşı Sonrası 9

2017 Irak Kürt Bağımsızlık Referandumu 10

Suriye'de SDG'nin IŞİD Karşıtı Mücadelesi 11

Rojava'da Son Entegrasyon Süreci (2025-2026) .. 12

Ezilen Uluslar Sorunu, KUH, ve Perspektif 13

PKK, Süreç, Barış Sorunu ve Perspektif..... 15

GİRİŞ

Orta Doğu'nun kadim ve kanlı coğrafyasında, Kürt halkı binlerce yıldır direnişin ve ihanetin iç içe geçtiği bir tarihe sahiptir. Tarih, bu halkın içeriden nasıl ihanete uğradığını, emperyalist güçler tarafından nasıl bir "İngiliz anahtarı" gibi kullanıldığını, vaadlerle, diplomatik ve/veya bürokratik oyunlarla nasıl kaybettirildiğini ve çıkarlar değiştiğinde nasıl ortada bırakıldığını defalarca kayda geçirmiştir.

Mustafa Kemal Erdemol'un da BirGün TV'de dile getirdiği üzere, "Kürtler bu bölgede tam 7 defa ortada bırakıldı" ifadesi, bu trajedinin özeti gibidir. Bazılarının benzetmesiyle, Sisifos gibi her seferinde kayayı tepeye çıkaran, ama her defasında aşağı yuvarlanan bir halk…

Ancak bu döngü, sadece trajedi değil; aynı zamanda sınıfsal kavrayışın önemini, ulusal hareketin niteliğinin önemini, yerel sömürgeciler ve emperyalizmle işbirliğinin sonuçlarını anlatan, emperyalizmin aşağılık yüzünü ifşa eden bir ders kitabıdır.

1. Sevr'den Lozan'a (1920-1923): Önce Vaad Sonra İnkar

ABD Başkanı Woodrow Wilson'ın 14 maddelik ilkeleri (özellikle 12. madde), Osmanlı topraklarındaki "Türk olmayan milletlere" kendi kaderini tayin hakkı tanıyordu. Kürtler (ve Ermeniler) bu prensibi kendi geleceklerini belirleme fırsatı olarak gördü.

İtilaf Devletleri (özellikle İngiltere) Osmanlı'yı parçalayan Sevr'de 62-64. maddelerle Kürt bölgelerine (Fırat'ın doğusu, bugünkü Güneydoğu Anadolu) önce yerel özerklik, bir yıl sonra da Kürtlerin çoğunluğu isterse bağımsızlık hakkı tanıdı.

Bir komisyon kurulup özerklik planı hazırlanacaktı. Kürtler Milletler Cemiyeti'ne başvurup bağımsızlığa geçebilecekti. Bu, Kürt tarihinde ilk kez uluslararası bir antlaşmada "Kürdistan" adıyla özerklik/bağımsızlık vaadiydi. Ancak Sevr hiç uygulanmadı – kağıt üzerinde kaldı.

Mustafa Kemal önderliğindeki hareket 'zafer' kazanınca, Sevr fiilen çöktü. Türk tarafı, Kürt aşiretlerini feodal hakimlerin çıkarlarının teminatı ve "Türk-Kürt kardeşliği" söylemiyle yanına çekti. Birçok Kürt, Ermeni devleti korkusuyla ve ortak düşmana karşı Sevr'i reddetti. Meclis'te Kürt vekiller, Lozan heyetini "Türkler ve Kürtler adına" temsil ettiğini bildirdi.

Bu ihanet, modern ulus-devletlerin doğuşunda Kürtlerin statüsüz bırakılışının temeliydi. Arap, Pers ve Türk egemenleriyle işbirliği yapan Kürt elitleri (eşraf ve aşiretler) -Harpagos'tan Bedirhan Bey'in yeğenine uzanan bir zincir – halka ihanet etti.

Bu ihanetler, sadece tarih değil; emperyalizmin sistematik işleyiş mantığı, mekanizmasıdır. Kürt egemenlerinin işbirlikçiliği, iç ihanetleri her daim beslemiştir: Malazgirt'te Persler, Çaldıran'da İdris-i Bitlisi…

Lozan'da İngiltere hâlâ Musul'da Kürt özerkliği savunmaya çalıştı (Lord Curzon'un "Güney Kürdistan" vurgusu). Ancak Türk heyeti (İsmet İnönü) bunu kabul etmedi.

Sonuç:

- Kürtler için hiçbir özel statü, özerklik veya azınlık hakkı tanınmadı.
- Kürtler "Türklerle eşit vatandaş" sayıldı (39. madde: din ayrımı olmadan eşitlik).

- Musul sorunu bile ayrı bırakıldı, sonra 1926 Ankara Antlaşması'yla Türkiye'ye bırakıldı (Irak'a verildi ama Türkiye lehine tavizlerle). Sevr'deki "Kürdistan" vaadi tamamen ortadan kalktı; Kürt coğrafyası Türkiye, Irak, Suriye ve İran arasında bölündü.

Sevr kağıt üzerinde vaat verdi ama uygulanmadı. Lozan ise o vaadi resmen bitirdi. Kürtler ne bağımsızlığa ne özerkliğe kavuştu; statüleri "vatandaş" olarak tanımlandı ve sonraki yıllarda inkâr politikaları devreye girdi.

2. Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin Yıkılışı (1946)

İkinci Dünya Savaşı'nın kaosunda, Sovyetler Birliği'nin desteğiyle İran'ın Mahabad bölgesinde kurulan kısa ömürlü Kürt Cumhuriyeti, Kürt halkının modern tarihteki ilk bağımsız devlet denemesiydi. Kadı Muhammed'in önderliğinde ilan edilen bu cumhuriyet, Kürt dilini resmi dil yapmış, eğitim ve kültür reformları başlatmıştı.

Sovyetler Birliği, İkinci Dünya Savaşı sırasında 1941'de İngiltere ile birlikte -doğrudan sömürü amaçlı işgal gücü olarak olmasa da- İran'a girdi, bazı bölgeleri işgal ederek kontrol sağladı; temel amaçları, Nazi Almanyası'na karşı savaşan Kızıl Ordu için hayati önem taşıyan petrol hatlarını ve Pers Koridoru'nu güvence altına almak, ayrıca İran Şahı Rıza Pehlevi'nin Hitler'e olan sempatisini-yakınlığını ve Nazi etkinliğini ortadan kaldırmaktı. İşgalin ardından Sovyetler, İran'ın kuzeyinde etki alanı oluşturup ulusal boyunduruk altındaki ulusların bağımsız devletler (Azerbaycan Milli Hükümeti, Kürt Mahabad Cumhuriyeti) kurma çabasını destekledi, böylece -belkide- bölgedeki nüfuzlarını da artırmayı hedeflediler, bu durum 1946'da büyük bir krize yol açtı.

Eylül 1945'te Sovyetler, Kürt aşiret liderlerini Bakü'ye çağırarak İran Kürdistanı Demokrat Partisi (KDPI)'nin kurulmasına destek verdi. Bu parti, Kürt canlanmasının (Komeley Jiyanewey Kurdistan – JK) evrilmiş haliydi ve orta sınıf bireyler ile aşiret reislerinden oluşuyordu.

Arka planda, Soğuk Savaş'ın tohumları da atılıyordu. İran Krizi, Sovyet varlığını sona erdirmek için ABD ve İngiltere'nin baskısıyla BM Güvenlik Konseyi'nde gündeme geldi (1946'da 2, 3 ve 5 sayılı kararlar).

15 Aralık 1945'te Mahabad'da Kürt Halk Hükümeti kuruldu ve 22 Ocak 1946'da Mahabad Cumhuriyeti resmen ilan edildi. Başkent Mahabad olan cumhuriyet, Batı Azerbaycan eyaletindeki Mahabad, Bokan, Uşnuviye, Piranşehir ve Nakadeh'i kapsıyordu; Urmiye, Hoy ve

Selmas'ı da talep ediyordu. Mahabad Halk Hükümeti, Azerbaycan Halk Hükümeti ile kardeş bir yapıydı.

Cumhuriyet, İran içinde özerklik talep etti. Kürtçe eğitimi serbestleştirdi, idari dili Kürtçe yaptı, köylü ve soylular için eşit yasalar getirdi, yerel yetkilileri atadı ve Azerbaycanlılarla birlik vurgusu yaptı. Eğitimde Farsça ders kitapları Kürtçeye çevrildi; kızlar için lise açıldı. Sosyalist eğilimli bir yapıydı, ancak Qazi Muhammad komünist iddialarını reddetti, gerçekte de O'nun Sovyet bağı pragmatikti.

Sovyetler Birliği, 1946 yılında İran'dan çekildi.

Sovyet askerlerinin çekilmesiyle İran ordusu Mahabad'ı işgal etti; Qazı Muhammed idam edildi, Molla Mustafa Barzani sürgüne gitti. Binlerce Kürt katledildi.

3. 1970-1975 Irak Kürt İsyanı: ABD ve İsrail'in "Kullan At" Politikası

ABD'nin Vietnam batağında olduğu yıllarda, Irak'taki Baas rejimine karşı Kürt Peşmergeleri, -CIA ve Mossad'ın da desteğiyle- ayaklandı. Henry Kissinger'ın mimarı olduğu bu destek, İran Şahı üzerinden kanalize edildi. Kürtler, Bağdat'a karşı önemli kazanımlar elde etti: Otonomi vaatleri, silah yardımları… Ancak 1975'te İran-Irak Algiers Anlaşması'yla barış sağlanınca, ABD Kürtleri terk etti. Kissinger'ın ünlü sözü: "Örtülü operasyonlar hayır işi değildir."

Sonuç: Binlerce Peşmerge öldü, yüz binlercesi mülteci oldu. Bu ihanet, Kürt halkını sadece fiziksel olarak değil, psikolojik olarak da yaraladı; emperyalist "müttefiklik"in sahteliğini kanıtladı. Bugün SDG'nin IŞİD'e karşı ABD'yle ittifakı, bu döngünün yansıması sayılabilir, Rakka alındıktan sonra Kürtler yine yalnız bırakıldı.

4. 1991 Körfez Savaşı Sonrası Irak Kürt Ayaklanması: Bush'un "Uçuşa Yasak" Yalanı

Saddam Hüseyin'in Kuveyt işgali sonrası ABD önderliğindeki koalisyon, Irak Kürtlerini ayaklanmaya teşvik etti. "Uçuşa yasak bölge" vaatleriyle motive edilen Kürtler, kuzeyde kontrolü ele geçirdi. Ancak savaş bitince ABD çekildi; Saddam'ın helikopterleri Kürt köylerini bombaladı. Yüz binlerce Kürt, Türkiye sınırına yığıldı -hatırlayın o mülteci akınlarını.- Bu ihanet, "insani müdahale" kisvesi altında emperyalizmin halkları nasıl tuzağa düşürdüğünü gösterdi. 2003 ABD işgaliyle IKBY'nin kurulması, bu yarayı kısmen sardı ama 2017 referandumuyla yeni bir ihanet kapıdaydı.

5. 2017 Irak Kürt Bağımsızlık Referandumu: ABD'nin "Sessiz Onay" Tuzağı

IKBY Başkanı Mesud Barzani'nin önderliğinde yapılan bağımsızlık referandumu, yüzde 92 evet oyuyla sonuçlandı. ABD'nin "sessiz onayı" ve İsrail'in açık desteğiyle motive edilen bu adım, Kerkük'ü de kapsıyordu. Ancak Bağdat'ın müdahalesi ve uluslararası izolasyonla her şey tersine döndü. ABD, "Irak'ın bütünlüğü" diyerek Kürtleri yolda bıraktı; Kerkük kaybedildi, Peşmerge iç çatışmalar yaşadı. Bu olay, Kürt elitlerinin emperyalist vaatlere kapılmasının bedeli olarak tarihe geçti . -Zira işbirlikçi unsurlar (örneğin bazı aşiretler) burada da devreye girmişti-

6. Suriye'de SDG'nin IŞİD Karşıtı Mücadelesi (2014-2019): ABD'nin "Stratejik Müttefik" Yalanları

ABD'de patlayan resmi evrakların ifşaları sırasında da gayet net biçimde ortaya çıktığı bir ABD projesi olarak Suriye'de palazlandırılan IŞİD'in yükselişiyle Kürtler, Kobani'de destansı bir direniş gösterdi. ABD, SDG'yi "en yetenekli savaşçılar" ilan edip hava desteği verdi; Rakka ve Deyrizor alındı. Ancak IŞİD yenilince, Trump'ın "çekilme" kararıyla Kürtler Türkiye'nin saldırılarına açık hale getirildi. Afrin'in 2018 işgali, bu ihanetin parçasıydı. ABD emperyalizmi, Kürtleri IŞİD'e karşı kullandıktan sonra Erdoğan'ın "güvenli bölge" talepleririni karşıladı. Bu süreç, Kürt ulusal hareketinin ABD'ye yaslanmasının risklerini ve emperyalistlerin ezilen uluslara verebileceği hiçbirşey olmadığını bir kez daha ortaya koydu.

7. Rojava'da Son Entegrasyon Süreci (2025-2026): Ateşkesin Gölgesinde Yeni Terk Ediliş

Paris Anlaşması kapsamında ABD, İsrail ve Türkiye'nin ortak kararlarının sonucu olarak merkezi bir Suriye devleti hayata geçirilmeye başlandı. Bunun ilk adımı olarak Halep'teki Kürt mahalleleri Şeyh Maksud ve Eşrefiye bölgelerine HTŞ(Şam yönetimi) güçleri saldırdı. SDG buralardan -hem HTŞ ve bağlı çetelerin saldırıları hem de ABD emperyalizminin basıncıyla- çekilmeye zorlandı. SDG buralardan çekildi ancak HTŞ(Şam) ilerleyişi durmadı, Rojava'nın varlığını tamamen ortadan kaldırmak üzere saldırılarını sürdürdü. Böylece günler geçti ve Şam'da Colani(Şara) ileSDG arasında bir görüşme oldu. Mazlum Abdi'nin rivayet edildiği üzere 'gider ölürüm imzalamam' minvalinden tavrıyla, toplantıdaki diğer YPJ temsilcisi Rohilat Efrin: "Teslimiyet dayattılar" diyerek bahsettiği anlaşma imzalanmadı. 18 Ocak 2026 ateşkes anlaşmasıyla SDG, Şam'la(HTŞ) sözkonusu entegrasyona zorlandı. İlerleyen günlerde geçici 4 günlük bir ateşkes ilan edildi.

ABD Özel Temsilcisi Tom Barrack'ın "İşbirliğimizin nedeni ortadan kalktı" sözü, ihanetin aslında ihanetten öte emperyalizmin işleme mantığının özeti. Kürtler neredeyse her düzeydeki temsilcilerinin tüm çağrılarına rağmen, yine yalnız bırakıldı. Bu, emperyalistlerin Suriye'de Kürtleri "denklemin dışında" tutma stratejisi yine devrede tıpkı Lozan'da Kürtlerin yok sayılması gibi.

Kürt Tarihinde İhanetlerin İç Dinamikleri: Aşiretçilik, Elit İşbirlikçiliği ve Birlik Eksikliğinin Trajik Döngüsü

Kürt halkının direniş tarihi, sadece emperyalist güçlerin ihanetleriyle değil, aynı zamanda iç dinamiklerin yarattığı kırılganlıklarla da şekillenmiştir. "Kürtler Orta Doğu'da tam 7 defa ortada bırakıldı" ifadesi, genellikle dış aktörlerin (ABD, Sovyetler, Osmanlı, İran, Türliye, Irak, İran vb.) rolüne odaklanır; ancak bu ihanetlerin arkasında yatan iç dinamikler –aşiretçilik, egemen sınıfın (beyler, eşraf) işbirlikçiliği, birlik sağlayamama ve stratejik bilinç eksikliği(ulusal bilinç)– en az dış faktörler kadar yıkıcı olmuştur. Kürt hareketinin neden sıkça "Sisifos'un kayası" gibi tepeye çıkıp aşağı yuvarlandığını anlamaya çalışırken iç dinamikleri kavramak önemlidir.

Kürt toplumunun tarihsel oluşumu, aşiret temelli bir yapıya dayanır. Bu yapı, merkezi bir otorite yerine yerel beyler(ağalar) ve hanedanların(aşiretlerin) egemenliğinde gelişmiştir. Tarihçi Naif Bal'ın belirttiği gibi, proto-Kürt toplulukları (Huriler, Mitanniler, Guttiler) M.Ö. 4. binlerden itibaren devletli uygarlıklarla (Sümer, Asur) karşılaştıklarında, birlik sağlayamama ve iç çekişmeler nedeniyle ihanet zeminini kendileri hazırlamışlardır.

Günümüzde iç dinamikler, KDP'nin (Barzaniler) T.C devletiyle işbirliğinde somutlaşır. Zap, Avaşîn ve Metîna saldırılarında KDP'nin desteği, iç ihanet geleneğinin devamı niteliğindedir. Aşiret çıkarları, ulusal çıkarları ve birliği daima feda etmiştir.

Koruculuk sistemi ise, iç yabancılaşmanın(Kürdün kendine, tarihine, halkına ve ulusuna yabancılaş-tırıl-masının) bir sonucudur.

Yerel elitlerin işbirlikçileştirilmesi bir iç ihanet olarak görülse de, elitlerin(ağaların, aşiretlerin, feodal hakim unsurların) sınıf karekteri ve onun eksenindeki yakın ve orta vaadeki çıkarları, uluslaşmaktan ziyade feodal egemenlik alanları istemleri göz önünde bulundurulduğunda mesele tüm yönleriyle kavranmış olacaktır.

İç-dış tüm dinamikler özgünlükleri dikkate alan diyalektik bir yöntemle değerlendirildiğinde doğru sonuçlar verebilir. Ulusal sorunu, sorunun öznelerini ve etmenlerini sınıflı toplumlar realitesinden ve sorunun -ve öznelerinin- sınıfsal karekterinden ayrıştırmak sorunu bağlamından koparmaktır. Bağlamından kopardığınız hiçbir şeyi doğru tahlil edemez, geçerli tespitler yapamaz ve istediğiniz sonuca ulaşamazsınız.

Ulusal Sorunun Sınıfsal Özünü ve Güncel Gerçekliğini Kavramak

Ulusal sorunun kaba yansıyış biçimi, ezilen ulusun hakim sınıfla ve devletiyle/iktidarıyla çelişkisi biçiminde. Ancak bu kaba yansıma gerçeğin tam ifadesi değil. Gerçek, ulusal sorunun sınıflı toplumlar tarihine özgü olduğudur. Ulusal sorun, sınıflı toplumlara ait bir sorundur ve bu sorunun yakıcılaşması da kapitalizmin gelişmesiyle doğru orantılı olmuştur. Gelişen kapitalist devletler daha merkezi bir devlet yapısına kavuşmuş, sermaye birikimi ve çokuluslu tekellerin azgın sömürme yönelimleri(aslında gelişimin doğrudan sonucu ve kapitalizmin işleyişi gereği mecburiyetleri) sömürgeler, yarı-sömürgeler ve ezilen uluslar sorununu hem derinleştirmiş, hem de yakıcılaştırmıştır.

Çokuluslu tekellerin tam hakimiyeti sağlayamadığı dönemlerde -Sovyetler Birliği'nin yıkılışına kadar- ulusal sorun sömürgelerde sömürgeci devlet ve o devletin hakim sınıfları ile sömürge coğrafyanın ulusal(ezilen ulusun) elitleri ve ezilen ulusun emekçi halkı arasında bir çelişkiydi. Bu doğallığında doğrudan bir anti-emperyalizm bilinci demek değildi, ancak sömürgelerdeki ve yarı-sömürgelerdeki bağımsızlık mücadelelerinde -o veya bu oranda- anti-emperyalist motif hep varoldu. Ve bu dönemlerde ulusal sorun kendini ezilen ulusun genellikle ve esasta bağımsızlık ancak bazen de -özerklik gibi- statü talepleriyle gösterdi. Ancak çokuluslu tekellerin tam hakimiyeti ve emperyalist blokların rekabeti döneminde sorun biraz daha farklılaştı.

Şöyle ki; ulusal sorunun sınıfsal özü, çokuluslu tekellerin tam hakimiyeti döneminde, her zamankinden daha net biçimde görünür ve yakıcı bir hal aldı. Çünkü ulusal sınırlar artık sermayenin birincil pazar sınırlarını belirlemez oldu! 'Sermayenin ve malların serbest dolaşımı', tekelci sermayenin ulaştığı çokuluslu nitelik ve çokuluslu tekellerin piyasa hakimiyeti prensipleri, çokuluslu tekellerin tek tek devletlerdeki çok yönlü etkinliği, burjuvazinin ulusal sınırları -en azından eskisi kadar- pazar sınırlarını aştı, çokuluslu tekellerin hakimiyeti artık 'milli burjuvazi', 'yerel burjuvazi' gibi sınıfları kendine eklemledi, hem onların pazar sınırlarını domine etti hem de onları da ulusal sınırların ötesine taşıdı. Çokuluslu tekellerin yerküredeki etkinliği ve hakimiyeti, tekelci sermayenin ve/veya işbirlikçi tekelci sermayenin ulusal sınırları

pazar sınırı olarak görmesini gerektirmeyecek kadar büyüdü/derinleşti. Yani bir dönem dünyasının ‘milli burjuvazisi’ ve onun -pazar sınırları kavgasının doğrudan sonucu olan ulusal sınırlar uğruna- bağımsızlıkçı, -pazar sınırları için yabancı sermaye karşıtı- biçimde anti-emperyalist görünen tutumu da tarihe karıştı. Emperyalizmin ilerleyişi bir dönemin ABD, Avusturalya ve merkez Avrupa kapitalist ülkelerindeki ‘milli burjuvazileri’, ‘tekelci sermaye sınıfını’ çokuluslu tekellere dönüştürdü. Çokuluslu tekellerde geri kapitalist, bağımlı kapitalist, sömürge, yarı-sömürge vb ülkelerdeki sermaye üzerinde kurduğu tahakküm ve yarattığı neoliberal ekonomik gerçeklikle dayattığı hakimiyet biçimiyle kendi işleyişine eklemleyerek işbirlikleştirdi. Eklemlenemeyenler zaten yok oldu.

(…)

Avrupa’da ulusal sınırların kalkması ve sermayenin serbest dolaşımı ya da ABD’nin vergilendirmeleri/yaptırımları/tarifeleri artık çokuluslu tekellerin pazar hakimiyeti manevralarına, kendi içindeki birliğine ve çelişkilerine dair işaretlerdir. Etki alanları ve velayet çatışmaları/savaşları biçiminde ya da bazen Suriye ve Ukrayna örneklerinde olduğu gibi örtülü anlaşmalar, karşılıklı tavizlerle kendini gösterense – çokuluslu tekellerin iç çelişkilerinin ve rekabetinin- emperyalist bloklar arası ilişkide/çelişkide görünür olan yansımalarıdır.

Ulusal soruna dönecek olsak, artık burjuvazi açısından ulusal sınırlar eskisi gibi pazar/piyasa sınırı olarak görülmese de, piyasa hakimiyeti, değerli kaynaklar, iş gücünün sömürülmesi, strajik-jeopolitik konum ve etki alanları bakımından halen önemli.

Kürselleşme denilen çokuluslu tekellerin tam hakimiyeti döneminde dünya -Mahsuni’nin türküsünde dediği gibi- parsel parsel edilerek bölüşülmekte, büyük oranda da bölüşülmüş durumda -emperyalist bloklar arası gerilimin nedeni de bu, rekabet alanın daralması-. Bu nedenle eğer kaynaklar (petrol, su, nadir elementler vb) ile ilgili bir coğrafya ise sözkonusu olan, ezilen bir ulusun kurtuluş mücadelesi emperyalistler açısından hayli ilgi çekici oluyor. Ezilen ulusların mücadelelerini kendi emperyal çıkarları doğrultusunda kullanma, ileri-geri hareket ettirme ‘fırsatını’ ele geçirmek istiyorlar, buna yönelik olarak tüm araçlarıyla çok yönlü çalışma yürütüyorlar. Bu durum ezilen ulusun halk sınıf ve tabakalarıyla emperyalizm arasındaki çelişkiyi ve ezilen ulus hareketleriyle emperyalizm arasındaki ilişkiyi daha da derinleştirdiği gibi ezilen ulus hareketinin emperyalizmle kurduğu ilişki, ezilen ulusun halk kitleleri ile ezilen ulus hareketi arasında da bir çelişki yaratıyor.

(…)

Özcesi günümüzde ulus sorun -özellikle- Orta Doğu'da birinci dereceden yalnızca yerel işçi sınıfını ve ezilen ulus bileşenlerini değil, emperyalist güçleri de doğrudan etkiliyor/ilgilendiriyor. Orta Doğu'da ezilen ulus hareketleri bir biçimde sürekli emperyalistlerin müdahalelerine, yönlendirmelerine, biçimlemelerine ve kâh desteklemelerine kâh terk edişlerine maruz kalıyor.

(…)

Kürt ulusal mücadelesi de elbette bu tespitlerimizden muaf değil. Kürt ulusal sorunu artık yalnızca Kürt ulusu ile hakim sınıflar arasında bir çelişki, Kürt ulusu ile sermaye devleti arasında bir sorun/çelişki değildir.

Kürt ulusal sorunu, Kürt halkı -ulus değil halk! Çünkü ulus kavramı içine Kürt egemenlerini, bürokratlarını, elitlerini de alır.- ile sermaye devleti arasında, sermaye devletinin hakim sınıfları ile Kürt halkı arasında ve emperyalizmle Kürt halkı arasında bir çelişki barındırmaktır. Bunlara ek olarak çarpıcı bir diğer çelişki de giderek daha görünür olmaktadır. O da Kürt elitleri, bürokratları ve siyasi temsilcileriyle Kürt halkı arasındaki çelişki!

Kürt ulusal hareketinin çıkışındaki devrimci niteliğine rağmen o niteliğini uzun süre koruyamaması ve hareketin ideolojik ve sınıfsal önderliğinin Kürt elitlerinin çıkarları doğrultusunda -Öcalan eliyle- evrilmesi, -evrildiği oranda da Kürt halk kitleleriyle arasındaki mesafe açılmıştır, onlar her ne kadar bunu silahlı mücadele ile ilişkilendirsede- Kürt halkı ile KUH arasında bir çelişki doğurmuştur. Ulusal hareket revizyonizmi ve uzun yıllar içerisinde doğurduğu sonuçlar bunda belirleyici olmuştur.

Bu çelişki uzun yıllar, sermaye devleti ile çatışmalı süreçlerin, manipülatif ulusalcı söylemlerin ve duygusal ajitasyonun gölgesinde kalsa da, Öcalan'ın 27 Şubat açıklaması ile iyice görünür olmuş, iler tutar yanı olmayan 'paradigması' ile iyice kızgınlaşmıştır. Bu çelişki, Rojava saldırılarının ardından patlamış, Kürt halk kitleleri, KUH'nin artık yeniden kolay kolay biçimleyemeyeceği bir evreye girmiştir. Kürt kitleleri pratikte, KUH'nin, sermaye devletinin iç-dış politikalarıyla uyumlu revizyonist siyasetinin ve emperyalizmle işbirliğinin sonuçlarıyla yüzleşmiş ve o siyasetin sınırlarını aşmıştır. Bunun üzerine KUH sözcüleri, kendilerini kitlenin önüne atma gayretiyle söylemler geliştirmeye çalışarak, ardı ardına açıklamalar yaptılar. Ancak çelişki bir kez yakıcı biçimde kendini gösterdi. Bu çelişkinin iki temel eğilime gebe olduğu da

gayet açık. Birincisi ve yaygın olanı aşırı Kürt milliyetçisi bir eğilim, diğeri de marksist temelde gelişen eğilim.

(…)

KUH'nin önce bağımsızlık sonra özerlik daha sonra yerel yönetimler, konfederalizm ve giderek son aşamada 'kültüralist' taleplerden dahi vazgeçişinin nedenlerinden birisi de ezen ve ezilen ulusun burjuvazileri açısından ulusal sınırların artık pazar sınırları olarak can yakıcı bir öneminin kalmamış olması. Çokuluslu tekellerin dünya – özelde Türkiye/Kuzey Kürdistan- üzerindeki ekonomik hakimiyeti, işleyişi ve işbirlikçi tekelci sermayenin Kürt kanadının da bu işleyişe entegre olma olanağı bulabilmiş olması, Kürt burjuvazisi açısından bir 'pazar alanı' kavgasını gereksizleştirmiştir. Bunun için onlarca yıldır sermaye devletine karşı yürütülen savaşın tüm yükünü çeken, evlatlarını, kardeşlerini, ana babalarını, en yakınlarını kaybeden Kürt halk kitlelerini onlar adına tam hak eşitliğine dayanan hiçbir siyasal, kültürel ve ulusal talep öne sürmeden 'barışa' çağırabiliyorlar.

Hem sermaye devleti hem de KUH, 'Barış' yönelimlerini de duygusal bir ajitasyona, burjuva hümanizmine ve soyut söylemlere hapsediyorlar! Onların(Devletin ve KUH'nin) 'barış projesi', sermaye devletinin varlığını, devamlılığını, ilhak sınırlarını koruyan, Kürt halkı adına -şu ana kadar ağır bedellerle kazandığı en temel ve yetersiz birkaç insani hak zaten var onun ötesine geçip- tek bir şey istemeyen, Kürt halkını sermaye devletinin varlığına, sınıfsal ve ulusal sömürünün devamlılığına boyun eğmeye çağırıyor.Kürt halkının onlarca yıldır akan kanının, yakılan evlerinin, zindanları dolduran evlatlarının, bu uğurda başına getirilen tüm felaketlerin, maruz bırakıldığı şovenist histerinin açtığı yaraların karşılığında somut olarak kazanım nedir? 'Kürt varlığı kabul edildi.' Bunun ötesinde işin esasına dair bir cevaba yaklaş(a)mıyorlar. KUH ve 'Önderliği', 'Kürt varlığının tanınması'nı ulusal mücadelenin amacı olarak açıklıyor -ki öyle olmadığının kanıtı ilk oturumlarından beri ortada duran kendi belgeleri ve mahkemelerde kurucuları tarafından açıkça ilan edilenlerdir-.

Ezilen ulusun işçileri, yoksulları, gençleri, köylüleri ezen ulusun hakim sınıflarıyla ve sermayenin devletiyle 'barışa' çağrılıyor. Bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinden/talebinden gelinen bu nokta yukarıda özce belirttiğimiz gerçekler ışığında daha anlaşılırdır. -Ulusal sorun ve barış meselesi üzerine daha önce yazdığımız için bu konuyu burada devam ettirmiyoruz-

Yukarıda belirttiğimiz 1) çokuluslu tekellerin tam hakimiyeti süreci 2) ulusal sınırların pazar sınırları olma belirleyiciliğinin oldukça zayıflaması 3) emperyalizmin kaynaklar (petrol,su,

değerli elementler vb) üzerindeki yarışı, emperyalist bloklar arası rekabet ve etki alanları mücadelesi 4) emperyalizmin ve siyonizmin stratejik çıkarları 5) KUH'lerinin sınıfsal ve ideolojik niteliği, 6) sermaye devletinin faşist-otokratik ve ideolojik yapısı, emperyalizm için oynadığı rol bu altı noktayı kavramak, Orta Doğu'daki Kürt bölgelerinin dününü ve bugününü anlamak, yarına dair adımlar atabilmek için önkoşuldur.

(…)

İşçi sınıfı ve ezilen halkların kurtuluş yolunun ortaklaştığı temeli, işçi sınıfının ve ezilen ulus(lar) mücadelesinin kaderlerinin birleştirilmesi zorunluluğu üzerinde durmak devrimci bir görevdir. Yukardaki tespitlerimizle açıktır ki, emperyalizmin bugünki aşamasında(çokuluslu tekellerin tam hakimiyeti evresinde) ezilen uluslar sorunu artık ulusal hareketler tarafından yürütülemeyecek ve -ezilen ulusun halkı açısından olumlu- bir sonuca vardırılamayacak kadar sınıfsal ve evrensel bir hal almıştır. Ezilen uluslar sorununu ulusal hareketlerin yürütmesinin koşulları kalmamıştır! Ezilen uluslar sorunu sadece özde sınıfsal değil, biçimde de sınıfsal bir hal almıştır.

Kürt ulusal sorunu bahsinde de anlatmaya çalıştığımız üzere KUH'nin ulusal sorunun çözümüne dair bugüne değin yaptığından daha ileri bir aşama olarak yapacağı, Öcalan'ın revizyonist 'paradigması' dışında yapmayı taahhüt ettiği bir şey de kalmamıştır.

(…)

Acı ve belki süreç itibariyle biraz yersiz bile olsa, söylemeliyiz ki; Suriye'de olmakta olan şey, ulusal sorunun sınıfsal özüne gözünü kapatan, ezilen ulus burjuvazisinin sınıf perspektifiyle, ulusal hareket revizyonizmini her birkaç yılda bir başka biçimlerde üreten/güncelleyen Öcalan'ın teorik yön vermeleriyle, sömürgeci faşist-otokratik bir devlet ile el sıkışırken yanı başında Suriye'de 2015'ten bu yana emperyalizmle açıktan işbirliği yaparak bir şeyler kotarmaya çalışan anlayışın iflasıdır. Ne yazık ki, bu yanlışların ve yanılgıların bedelini yine Orta Doğu'nun kadim ve acılı halkı, Kürt halkı da ödemek zorunda kaldı-kalıyor..

(…)

Kürt halkı umudunu sonsuza dek revizyonist paradigmalara, emperyalistler arası pazarlıklardan çıkacak sonuçlara ve ilhakçı/sömürgeci devletlerin lütuf olarak sunduğu kırıntılara bağlamayacaktır.

Kürt halkı, Orta Doğu'da kaderini sonsuza dek ABD emperyalizminin ve siyonizmin bölgesel stratejik hesaplarına/çıkarlarına, o çıkarlara göre Kürtler karşısındaki/yanındaki konumlanışına, bir daha ki ihanetine kadar verip tutmayacağı sözlere, ilhakçı devletlerin 'bekâsına' ve egemenlik sınırlarına, onların 'lütfettiği' folkforik 'haklara' bağlamamalıdır/bağlamayacaktır da. Devrimci enerjisini, gücünü ve evlatlarını ilhakçı devletlerin demokratikleştirilmesine harcamamalıdır/harcayamayacaktır da.

Madem bu sorun sınıfsal bir sorun, o halde çözümü de sınıfsal olacak! Madem bu mesele sınıfsal, o zaman sınıf düşmanlarıyla uzlaşarak değil, onları alt ederek çözülecek!

Emperyalizmle, işbirlikçileriyle ve ilhakçı/işgalci devletler ile bu sorunun çözülmediği yüzlerce yıllık tarihsel gerçeklikle ortada! O halde Kürt ulusunun kurtuluşunu sınıf savaşımızla günün güncel pratiğinde birleştirmek, sınıf mücadelesini Kürt ulusal sorununa dair görev ve sorumlukları da kimselere havale etmeden omuzlayarak yürütmek, bunun araç ve yöntemlerini yaratmak, bağımsız siyasi çizgimizde ısrar etmek, siyasi irademizi toplumsal hayatın içine olağanca gücümüzle taşımak zorundayız.

Orta Doğu'da devrimci bir çıkış için en uygun koşullar halen Türkiye ve Kürdistan topraklarındadır, başarılmasının önündeki ideolojik, siyasal, toplumsal, örgütsel ve askeri tüm sorunlar aşılmak için önümüzde durmaktır. Aynı sorunları, o sorunları onlarca yıllardır bizzat üretenlerden, sorunların etrafında dönüp dolaşıp duranlardan çözmesini beklemek hem abesle iştigal, hem onlara da haksızlıktır!

Türkiye/Kuzey Kürdistan ve Kürdistan devriminin yolunu açmak, Orta Doğu'daki kanlı karanlığı dağıtmak imkansız değil! Aksine bu başarılması gereken bir görev olarak Komünistlerin ve devrimcilerin önünde duruyor.

Biz, ulusal ve sınıfsal boyunduruğu esnetmek, sermaye düzenini birazcık olsun tahammül edilebilir bir noktaya çekmek, sermaye devletinin tahakküm organlarını tamir etmek, onu 'demokratikleştirmek' istemiyoruz! Biz sınıfsal ve ulusal tüm boyunduruklardan tamamen kurtulmak istiyoruz, sermaye düzenini temelden değiştirmek, sermaye devlet aygıtını parçalamak yerine proleteryanın devletini kurmak istiyoruz. Bunun için zincirleri süslemek yerine zincirleri kırmaya çağırıyoruz!

PKK, SÜREÇ VE BARIŞ SORUNU

25 Şubat tarihli Öcalan imzalı bir açıklama ‚tarihi açıklama‘ denilerek belkide hak etmediği bir pozitif anlam yüklenmeye çalışılarak DEM Partili Sırrı Süreyya Önder, Pervin Buldan ve Ahmet Türk aracılığıyla kamuoyuna sunuldu. Öyle ki İstanbul ve Diyarbakır başta olmak üzere bir çok kentin meydanında açıklamanın okunduğu an canlı olarak yayınlandı.

Ne var ki sözkonusu açıklama Kürt kitlelerde de, diğer halk kitlelerinde de pek bir heyecan yaratmadı. Heyecan yaratmadı yaratmasına ancak özellikle Kürt halk kitlelerinde ve ilerici, devrimci kamuoyunda ciddi bir endişe yarattı. Açıklamayı mütakiben PKK'nin ateşkes ilan ederek Öcalan'ın tespitlerine katıldıklarını ve gereğini yapacaklarını duyurmalarının hemen ardından önder kadrolarının tasfiyeyi onaylayan minvaldeki yazıları gidişat konusundaki karmaşayı büyüttü. Daha sonra bu süreç silah bırakma ve fesih ilanına kadar vardırıldı.

Öcalan eliyle ilan edilen süreci doğru anlamak, PKK'nin tutumunu kavramak ve Orta Doğu'daki gelişmeleri öngörebilmek için Kürt Ulusal Hareketi'nin ideolojik hattına ilişkin bir çerçeve çizmemiz gerekir.

PKK, çıkışı itibariyle o dönem coğrafyada yükselen Marksist-Leninist ideolojiden çok ciddi biçimde etkilenmiş, yapısal örgütlenişini de Leninist biçimde gerçekleştirmiştir(en azından Leninist şekilde örgütlendiğini ilk tüzügünde belirtmiştir). İlk önder kadrolarının hemen hemen hepsi dönemin 68 kuşağı örgütlerinde aktif olmuş ve dönem kadroları genel olarak dünyadaki 68 kuşağı hareketinden etkilenmiştir.

Sosyalizmle ideolojik olarak ilişkilenişleri en belirgin olarak örgütün adında, (o dönemki) bayrağında, tüzüğünde ve (ilk) stratejik yöneliminde açıkça görülmektedir. 60'lar, 70'ler, 80'ler, 90'lar boyunca Kuzey Kürdistan'da hakim olan üretim ilişkisi feodal ve yarı-feodal üretim ilişkisi olduğunu dikkate alarak ilk mücadele yıllarında propagandasını temel olarak feodal otoritelere ve hakim ulus devletine karşı bir savaşım etrafında birleşme çağrısı ve bağımsızlık üzerine oturtarak örgütün ismini Kürdistan İşçi Partisi koymuşlardır. Bu PKK'nin sosyalizm ile ilişkilenişinin bir ifadesi, tezahürü olarak ortaya çıkmış bir gerçekliktir.

Kuruluşu ve kendini ilk ortaya koyuşu bugünki gerçekliğinden elbette çok farklıdır. Çıkışı itibariyle teorik düzlemde Marksizm-Leninizm savunusu yaparken stratejik olarak Bağımsız Birleşik Sosyalist Kürdistan hedefi koyan PKK, esas mücadele biçimini silahlı mücadele, esas örgütlenme biçimini de illegal örgütlenme olarak belirlemiştir.

Kurucu kadrolarının önemli bir kısmını çok erken kaybeden PKK, ideolojik ve örgütsel önderliği Öcalan'ın ele almasıyla birlikte çıkış değerlerinden ciddi bir kopuş yaşamaya başlamıştır. Özellikle SSCB'deki geri dönüşün ardından Marksizm-Leninizmin, sosyalizmin ve bağımsızlıkçılığın reddiyesi bizzat Öcalan tarafından teorileştirilmiştir.

Diyalektik materyalist düşünme ve değerlendirme tarzından yoksun ortaya atılan teoriler bilimsellikten uzak olmasına karşın Öcalan'ın şahsı tarafından dillendirildiğinde sorgusuzca kabul gördü, görüyor. Başka birisi söylediğinde dikkate dahi alınmayacak olan kavramsallaştırmalar, ‚tek-yüce-ebedi önder' tarafından söylendiğinde felsefi derinlik arayan tefsirciler ve türkçeden türkçeye tercümanlar tarafından ‚aslında şunu demek istiyor, esasında bunu diyor' mukavilinde övüle övüle göklere çıkarıldı,çıkarılıyor.

Öcalan'ın nevi şahsına münhasır da olmayan sentez teorileri, -bağımsızlıkçılığın karşısına koyduğu ‚konfederalizm' gibi savlarla ayyuka çıkan daha sonrada ‚demokratik toplum' veya ‚demokratik toplum sosyalizmi' olarak nihayetlenen tüm teorileri- aslında ulusal sorunun asıl -sınıfsal- özünü ve devrimci çözümünü öteleyen teorilerdir. Bundandır ki gelinen aşamada dünyanın en büyük askeri ve finansal gücüne sahip ulusal hareketi olmasına karşın stratejik hedefi de bunun tam tersi bir küçüklüktedir. Çıkışında önüne koyduğu bağımsızlık ve sosyalizm hedeflerinin yerini,-Öcalan'ın ideolojik önderliğiyle kuruluş değerleri sürekli tahrip edilerek- ilhakı koşulsuz, şartsız kabule ve (özyönetimden kültürel özekliğe, anadilde eğitimden, tam bir Kürtçe serbestisine varıncaya değin)her türden ulusal talebin reddiyesine kadar vardıran bir ‚demokratik toplum' ve ‚Türkiye'nin demokratikleştirilmesi'(esasında T.C sermaye devletinin demokratikleştirilmesi) hedefleri almıştır.

Böylesi bir çizgi elbette sorunu devrimci bir tarzda ve hatta sermaye devletinin faşist otokratik yapısı da göz önünde bulundurulduğunda burjuva demokratik bir tarzda dahi çözecek, emekçi sınıfı ve halk kitlelerini tüm siyasal süreçlerin öznesi haline getirecek kudretten yoksundur! Böylesi bir kudretinin olmadığı bugünlerde çok daha net bir biçimde görülmektedir de!

Ulusal sorunu, burjuva devrimleri ve sınıflı toplumlar tarihi gerçeğini dikkate almadan ortaya koyan, sorunun burjuva devrimler çağına mahsus bir sorun olduğunu kavramayan, doğallığında sorunu her gün güncelleyen, büyüten ve yeniden üreten egemen sınıf devlet gerçeğini bilince çıkaramayan hiçbir anlayış, sorunun çözümüne dair sonuç alıcı stratejik ve taktik tespitler ortaya koyamazdı! PKK de marksizmden ve diyaletik materyalizmden uzaklaştığı oranda sonunun

koyuluşundan ve çözümünden uzaklaştı, her yeni stratejik konumlanışı bir öncekinin gerisinde oldu.

Ne var ki PKK‘nin ulaştığı maddi(insan, finans, savaş araç-gereçleri vb) güç ve politik-pratik (Türkiye, Suriye, Irak, İran ve Avrupa’ya kadar) etki alanı giderek büyüyünce örgütsel varlığı kadar teorik önermeleride başta Kürt küçük burjuva aydınları olmak üzere, Kürt kitleleri ve küçük burjuva devrimciler de dahil geniş kesimler üzerinde yadsınamayacak bir etki yarattı, yaratıyor.

Nicel örgütsel ve askeri gücünün yanısıra kitleleri harekete geçirebilme kabiliyetine duyulan hayranlık, onun ideolojik ve örgütsel niteliğini maskeledi. Kimileri bu maskenin ardını göremedi, kimileri görmek istemedi, kimileri de gördüğünü söylemeye cesaret edemedi… Bugüne gelinmesinde bu körlüğün ve korkaklığın payı olduğu kadar geçen yıllar içinde ifşa olduğu kadarını bildiğimiz örgüt-içi şiddet olaylarınında payı büyüktür.

Sonuç olarak PKK kurucu değerlerinden vazgeçtiği onlarca yıl boyunca varlığını, silahlı-silahsız, legal-illegal bütün mücadelesini ve tüm gücünü stratejik olarak sermaye devletini uzlaşma çizgisine çekmek üzere kullanan reformist bir harekete dönüştürdü. Bu nedenlede sermayenin sınıfsal ve/veya ulusal tahakkümünü ortadan kaldırmak gibi devrimci ödevleri öteliyor, sınıfsal ve ulusal boyunduruğu burjuva hümanizmi ve Öcalan’ın kavramsallaştırmalarıyla kabul ediyor ancak ‚Türkiye’nin demokratikleşmesi‘ adı altında -onunda altını tam olarak doldurmadan, demokratikleşmeden kasıtlarının ne olduğunu, mahiyetinin ve çerçevesinin ne olduğunu tam olarak ortaya koymadan- ulusal boyunduruğun biraz gevşetilmesini istiyor.

PKK’nin kuruluş değerlerini savunduğu birkaç yıl dışındaki tüm süreci stratejik hedefinin sürekli küçültüldüğü bir seyir izledi. Bu seyirde ilk stratejik hedef Bağımsız Birleşik Sosyalist Kürdistan olarak belirlendi, daha sonra federalizmden, eyalet sisteminden, konfederalizmden, özyönetimlerden en son Öcalan’ın mektubuyla ezen ulus devlet sınırlarının ve ulusal boyunduruğun koşulsuz, şartsız kabulüne ve örgütün feshine kadar minimalize oldu.

Kuşkusuz PKK’nin bugün izlediği çizgiye kadar gerilemesindeki neden, kuruluş değerlerinden ve ilk stratejik hedefinden kopmasını koşullayan hakim ulus devletiyle uzlaşıyı paradigmasının merkeze koyan ideolojik savrulmadır. Bu ideolojik savrulmanın teorik mimarı da bütün bir örgütün ‚irademiz‘ dediği, ‚önderlik‘ olarak adlandırdığı Öcalan’dır!

ÖCALAN’IN MEKTUBUNUN MUHTEVASI

Okuyan herkesin gayet net olarak anlayacağı yoruma kapalı ve sade bir dille yazılmış olan açıklamanın PKK'nin ve silahlı mücadelesinin tasfiyesi olduğu herkesin mâlumu. Ancak açıklamanın kendi içinde bir mantık kuramadığı dahası kendiyle çeliştiğini görmek için metin içinde yer verilen bazı noktalara değinmekte fayda var.

‚Barış ve demokratik toplum çağrısı' başlığıyla yayınlanan açıklamada; ‚PKK; tarihin en yoğun şiddet yüzyılı olan 20. asrı, iki dünya savaşı, reel-sosyalizm ve dünya genelinde yaşanan soğuk savaş ortamları, Kürt realitesinin inkarı, başta ifade olmak üzere özgürlükler konusunda yasaklardan kaynaklı oluşan zeminde doğmuştur.' deniliyor.

Burada PKK'nin kurulduğu süreçte dünyadaki ve ülkedeki nesnel durum tasvir ediliyor. Tasvirin en can alıcı noktası ‚Kürt realitesinin inkarı' ve ‚özgürlükler konusundaki yasaklar' kuruluşun gerekçeleri olarak ifade ediliyor. Evet ‚Kürt realitesinin inkarı', ‚özgürlükler konusundaki yasaklar' PKK'nin çıkışında etkisi olan durumlardır -ki bu durumlar bugün de geçerlidir- ancak PKK kuruluş ilanında varlık ve mücadele nedenini nasıl ortaya koyduğu, stratejik hedefini ne olarak belirlediği (yukarıda da değindiğimiz üzere) herkesin malumudur.

Yinelemek gerekirse PKK kuruluşuyla birlikte, Bağımsız Birleşik Sosyalist Kürdistan kurmak amacıyla faaliyet yürüteceğini ilan etmiştir. Metindeki bu ilk paragrafla hem PKK'nin kuruluş değerleri ve varlık nedeni gözden kaçırılıyor hemde ‚Kürt inkarı'nın ve ‚özgürlükler konusundaki yasakların' sona erdiği yada yakın zamanda sona erdirileceği imâ edilerek gerçek dışı bir algı yaratılıyor.

Devamla fesih; ‚Teori, program, strateji ve taktik olarak yüzyılın reel-sosyalist sistem gerçeğinin ağır etkisinde kalmıştır. 1990'larda reel-sosyalizmin iç nedenlerle çöküşü ve ülkede kimlik inkarının çözülüşü, ifade özgürlüğünde sağlanan gelişmeler, PKK'nin anlam yoksunluğuna ve aşırı tekrara yol açmıştır. Dolayısıyla ömrünü benzerleri gibi tamamlamış ve feshini gerekli kılmıştır.' şeklinde gerekçelendiriliyor. Açıklamaya göre feshin gerekçeleri ‚real-sosyalizmin çöküşü, kimlik inkarının çözülüşü ve ifade özgürlüğünde sağlanan gelişmeler'dir.
Real-sosyalizmin çöküşü olarak belirtilen geri dönüşler feshin uluslarası alandaki gerekçesi, ‚kimlik inkarının çözülüşü ve ifade özgürlüğünde sağlanan gelişmeler' ise ülkedeki nesnel gerekçe olarak sunuluyor.

‘Real-sosyalizmin çöküşü’ ulusal mücadelenin önünde nasıl bir engel teşkil etmektedir? Ülkede sermaye devleti ‚Kürt inkarını‘ gerçekten çözmüş müdür? İfade özgürlüğü dahil temel ve hak ve özgürlüklerde ne gibi bir iyileşme olmuştur ki?

‚Tarihi çağrı’da sermaye devleti sözcülerinin her dönem dillerine pelesenk ettikleri ‚bin yıllık kardeşlikten‘ bahsediliyor ve hikmeti kendinden menkul ‚demokratik toplum‘ ihtiyacından bahsediliyor.

Çağrıda Öcalan ‚Cumhuriyet tarihinin en uzun ve kapsamlı isyan ve şiddet hareketi olan PKK’nin; güç ve taban bulması, demokratik siyaset kanallarının kapalı olmasından kaynaklanmıştır.‘ tespiti yapıyor. Bugün insan hakları savunucularından, avukatlardan burjuva muhalefetin tüm partilerine -DEM ve önceli HDP’de dahil- kadar devrimci ve politik arenanın önemli figürlerinin birçoğu zindanlardayken ‚demokratik siyaset kanalları‘ açılmış olmasından söz edilebilir mi? Yada otokratik bir rejim inşa edenlerin böyle bir kanal açacaklarına çeyrek asırlık tecrübeden sonra halen inanıyor olabilir mi birileri?

Diğer yandan çağrıda bağımsızlık talebi ‚aşırı milliyetçi savruluşun zorunlu sonucu‘ olarak yaftalanarak bağımsızlık dahil tüm ulusal talepler reddedilerek ‚Aşırı milliyetçi savruluşunun zorunlu sonucu olan; ayrı ulus-devlet, federasyon, idari özerklik ve kültüralist çözümler, tarihsel toplum sosyolojisine cevap olamamaktadır.‘ deniliyor.

52 Yıllık mücadelenin sonucunda Öcalan’ın soruna getirdiği çözüm ise çağrıdaki kendi ifadesiyle tam olarak şöyle: ‚Kimliklere saygı, kendilerini özgürce ifade edip, demokratik anlamda örgütlenmeleri, her kesimin kendilerine esas aldıkları sosyo-ekonomik ve siyasal yapılanmaları ancak demokratik toplum ve siyasal alanın mevcudiyetiyle mümkündür.‘

Kürt işçileri, yoksulları ve ulusu adına tek bir somut talebin olmadığı, geçmişindeki en altı çizilesi doğrularının da yadsındığı ve hatta hata olarak sunulduğu çağrı metninin sonunda Öcalan, ‘…devlet ve toplumla bütünleşme için kongrenizi toplayın ve karar alın; tüm gruplar silah bırakmalı ve PKK kendini feshetmelidir.‘ direktifi veriyor.

Çağrının ardından kamuoyunda PKK’nin çağrıya uyup uymayacağı konusunda hararetli tartışmalar yürütüldü. Ancak sonunda beklenen oldu ve PKK, Öcalan’ın direktifini yerine getirdi. PKK, 5-7 Mayıs tarihleri arasında 12. Kongresini topladığını, fesih ve silah bırakma kararı aldığını duyurdu.

Geçtiğimiz günlerdede Öcalan'ın kongreye yolladığı 21 sayfalık belge ‚perspektif' adıyla kamuoyuyla paylaşıldı. ‚Öcalan'ın yeni paradigması' olarak sunulan ‚perspektif' belgesi de çağrı metninde olduğu gibi Öcalan'ın sınıflar mücadelesinin reddine, sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin gereksizliği üzerine kavramsallaştırmaları, T.C sermaye devletiyle PKK'nin ve Kürt halkının bütünleştirilmesi temeline oturtulmuş.

(…)

‚SÜREÇ'E İLİŞKİN

Kuzey Kürdistan'daki ve tüm bölgedeki milyonlarca Kürt halkı ve topyekün olarak Kürt ulusunun kaderinin ve bir örgütün ideolojik, stratejik, askeri ve politik çizgisinin -içeride yada dışarıda olsun- tek bir kişinin tasarrufunda olmasının savunulur hiçbir yanını göremiyoruz. Bu durumun demokratikte olmadığını düşünüyoruz. Şefçiliğin, ulu önderliğin, yüce önderliğin ve her türlü tekçi örgütlenme ve düşünme modelinin reddedilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

(…)

Adı dahi konulmayan, devlet efradının ‚terörsüz Türkiye' dediği, DEM Parti ve reformist cenahın ‚süreç' dediği Öcalan'ın çağrı metniyle kamuoyunun duyduğu sürecin yürütülmesine ilişkin yol ve yöntemlerin doğru olmadığını düşünüyoruz.

Yarım asırlık varlık ve savaş sürecinin birinci dereceden yükünü taşıyan, bedelini ödeyen, halen ödemekte olan Kürt halkına tek kelime söz hakkı dahi tanınmamıştır! ‚Demokratik toplum'dan ve ‚demokratik toplum sosyalizm'inden bahsedenlerin aklına Kürt kitlelerini sürece dahil etmek, onlara sözlerini söyleme fırsatı vermek gelmemiştir. Kendilerini temsilciler düzeyinde gören taraflar arasında ‚birilerinin birileri adına iş gördüğü' burjuva yöntem esas alınmıştır.

Kürt halkı ve ulusu adına ortaya ulusal boyunduruğu hedef alan ilerici somut talepler konulmadığı gibi, sermaye devleti de pratik tek bir adım atmamışken fesih ilanının tek taraflı bir vazgeçiş niteliği taşıdığını düşünüyoruz.

(…)

Otokratik rejimin ve Öcalan eliyle sözkonusu ‚süreci' devreye sokmasının bölgedeki gelişmelerle doğrudan ilişkili olduğunu görüyor, ABD-İngiltere emperyalist bloğu ve siyonist İsrail'in Orta Doğu'da işlettikleri ‚süreçle' bağlantılı olduğunu anlayabiliyoruz. Zira siyonist İsrail,

ABD-İngiltere bloğunun doğrudan, (Kürecik Radar Üssü veri paylaşımları vb biçimlerde) dolaylı olarakta NATO ve Türkiye'nin desteğiyle İran'ı vurmaya başladı.

ABD-İngiltere'nin bölgedeki planları ve İsrail'in üstlendiği rol ekseninde T.C sermaye devletinin Suriye'deki gibi İran'da da üsteleneceği görevler olduğu ve İsrail'in sınır güvenliği için (Suriye sınır hattı boyunca) Kürtlere ihtiyaç duyduğu aşikar

Ve yıllardır bölgede Kürt siyasal aktörlerinin ABD-İngiltere ile çok yakın ilişkide olduğu ve bu emperyalistlerin bütçelerinden (YPG örneğinde olduğu gibi) açıkça pay ayırdıkları, askeri savaş araç-gereç vb desteği verdikleri, 'müttefik' olarak adlandırdıkları gerçekleri göz önünde bulundurulduğunda PKK'nin feshinin arka planının görünmeyen çok önemli bir yanı da daha iyi anlaşılacaktır.

(…)

Öcalan'ın ilk çağrı metninde ve sonrasındaki ‚perspektif' belgesinde ortaya koyduğu ‚paradigma'sındaki kavramsallaştırmalarında ve argümantasyonunda görüldüğü üzere sosyalizmle uzaktan yakından ilgisi olmayan görüşlerinin başına demokratik sıfatı sonunada sosyalizm ekleyerek revizyonizmini derinleştirmeyi süredürecek.

Burada bizi ilgilendiren mesele Öcalan'ın reviyonizmi değil, onun revizyonist görüşlerinin Kürt siyasal örgütleri ve aktörleri aracılığı ile geniş halk kitlelerine yedirilmeye çalışılması, bilimsel sosyalizmin itibarsızlaştırılmaya çalışılmasıdır.

Elbette her koşulda dosta ve düşmana karşı ideolojik mücadeleyi asla elden bırakmayacağız. Devrimci bir merkez binbir cepheden yağan ideolojik saldırı oklarına karşı tüm ideolojik mücadelenin derli toplu ve bir merkezden yürütülmesi açısından çok önemlidir.

(…)

PKK, 52 yıldır bölgede kendini varedebilmiş, Kürt varlığını, Kürt ulusal realitesini sermaye devletine illegal örgütlenme ve silahlı mücadele esaslarına dayanarak kabul ettirebilmiştir. Bu yönüyle yarım asırlık politik, askeri, tarihsel ve ideolojik bakımdan olumlu-olumsuz derslerle dolu bir miras yaratmıştır. PKK'nin savaşmasına yada savaşı sonlandırmasına veyahut başka bir mücadele yöntemine geçmesine ancak PKK karar verir. PKK'nin örgütsel varlığına ve geleceğine ilişkin tasarruf tamamen PKK'nindir. Bu konuda PKK'ye akıl vermek bizim işimiz de, haddimiz

de değildir. Ancak duruma ilişkin görüşlerimizi bildirmek, kendi yönelimimizi ortaya koymak hakkımız ve sorumluluğumuz var.

Bu yazıda belirttiğimiz görüşlerin bu minvalde değerlendirilmesi gerekir.

Biz, ulusal sorunun özünde sınıflı toplum gerçeğinin olduğunun farkındayız. Ulusal sorunun sınıflı toplumlar tarihiyle birlikte doğduğunun farkındayız. Biz tüm ezilen sınıfların ve ezilen ulusların kurtuluşunun bilimsel sosyalizmle mümkün olabileceğini savunuyoruz. Marksizm-Leninizmin ideolojik rehberliğini yitirerek sınıfsal kurtuluşu ve ulusal kurtuluşu öteleyenlerin ulaştığı nicel güç ne olursa olsun, varacakları sonuç asla gerçek bir kurtuluş olamaz! Dünya tarihi bunun böyle olduğunun en somut kanıtıdır.

BARIŞ ÜZERİNE

Bu yüzyılın işçileri, gençleri, devrimcileri olarak barış sorunun nasıl ortaya koyulması gerektiğine ilişkin yeterli tarihsel tecrübe, somut veri ve ideolojik netliğe sahibiz. Genel bir kavram olarak barış ortaya atıldığında genellikle durum, kitlelerin duygularının sonuna kadar sömürülmesine, özgürlük ve eşitlik gibi arzularının kullanılarak ezilen sınıf ve ezilen ulus çıkarlarının sümen altı edilmesine, yığınların sermaye sınıfının diktatörlüğünün ve sömürü düzeninin kabüllendirilmesine ortam hazırlıyor. Oysa genel olarak öylece kendi başına sınıflar üstü bir barış yok!

Barış sözkonusu olduğunda ilk olarak soruyoruz: kimlerle kimlerin barışı?

Ezilen ulusun işçileri hakim ulusun sermaye devletiyle bir barışa çağrılıyorsa, ezilen ulusun işçileri ezen ulusun sermaye sınıfının diktatörlüğü ile barışa çağrılıyorsa, Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı için gerekli koşullar taciz altındayken ezilen ulus işçilerine ve diğer tüm (ezilen) ulus bileşenlerine kendini ifade etme hakkı tanınmaksızın bir tercihe zorlanıyorsa böylesi bir ‚barış‘, gerçekten adil ve demokratik bir barış değildir!

Ezen sınıf ile ezilen sınıflar arasında her türlü ‚barışı‘ ideolojik ve ilkesel olarak reddediyoruz. Çünkü patron ile işçi arasında bir barış, sahip ile köle arasında bir barış son tahlilde ezilen taraf açısından hiçbirşey değiştirmeyecektir. Ezenler ile ezilenler arasında bir ‚barış‘, ne kadar allanıp pullanırsa allanıp pullansın son tahlilde ezilen tarafın teslimiyetinden başka anlama gelmez. Kapitalizm koşullarında,ezilen taraf sömürülmeye ve sermaye sınıfının diktatörlüğü altında boyunduruğu sevdirilmeye çalışılarak köleleştirilmeye devam edilecektir.

Gerçekten savaşsız ve barışçıl toplumsal koşullar ancak daha yüksek ve nitelikli bir dizi devrimci savaşımların sonucu olarak siyasi iktidarın alınmasıyla kazanılabilir.

Sermaye sınıfının diktatörlüğü sürdükçe toplumsal barış, yalnızca bir yalandır! Sınıflı toplum varoldukça, ezenler ile ezilenler arasındaki her barış çağrısı ezilenlerin eşitlik, özgürlük ve adalet arzularının istismarıdır.

Nihai bir barış için, siyasi iktidarın zaptı! Bu ezilen sınıf ve ezilen uluslar için gerçeğin en yalın ifadesidir. Eşit, adil ve demokratik bir barış için coğrayamızdaki tüm işçilere, gençlere, devrimcilere düşen görev sınıf mücadelesini yükseltmek için örgütlenmek, devrimci mücadeleye omuz vermek olmalıdır.

Ezilenlerin arzularının ve özlemlerinin istismar edilmesine, aldatılmalarına izin vermemek, gücün ve enerjinin devrimci bir merkezde toplanması için, sınıf mücadelesinin ivme kazanması için çalışmak, işte gerçek toplumsal barış için günün omuzlarımıza yüklediği devrimci görevler bunlardır.